

2005

SPRINGFIELD
SRI LANKA

SEND IN YOUR NEWS TO

THE EDITOR
THE MORNING STAR
NO: 39, FUSSELS LANE,
COLOMBO - 06,
SRI LANKA.

THE MORNING STAR

Registered as a News Paper at the General Post Office, Sri Lanka

Established 1841. A Christian Fortnightly Published Every other Friday

Vol. 164 - Jaffna - Friday 25th February 2005 No.04

Righteousness Exalteth A Nation. But Sin is a Reproach to any people

THE MORNING STAR:

Annual Subscription - foreign \$ 10.00
Life Subscription Foreign \$ 100.00
Annual Subscription Local Rs. 100.00
Life Subscription - Local Rs.1000.00

THE MORNING STAR
NO: 39, FUSSELS LANE,
COLOMBO - 06,
SRI LANKA.

JDCSI HANDS OVER BOATS TO FISHERMEN

9/3/2005

The Bishop Handing over Five boats to fishermen at Thiruvadinalai Chulipuram on Wednesday 15th February.

It was indeed a joyous occasion!

On Tuesday, February 15, 2005, the Rt. Rev. Dr. S. Jebanesan officiated at the handing over of five boat units to 15 families in Kaddupulam, Chulipuram. Rev. T.S. Joshua made all the arrangements for purchasing the boats, motors, nets, floats, and other equipment and for the ceremony itself. He obtained special permission for the handover ceremony to take place in the high security zone so that the entire village could attend. It was the first time in 15 years that any of the community except the fishermen had visited their land. Also present for the handover were several members of the Tsunami Relief Committee: Rev. S. C. Arnold, Chairman, Mr. Trevor Watson and Mrs. Beverly Watson who, with their family, had provided one of the boat units, Rev. A. V. Jesuthasan, and myself.

As we approached the site of the ceremony we could see many people gathered under a large UNHCR tarpaulin. I could immediately feel the excitement in the air as we got out of our van. We could see the brightly painted boats, with their motors attached, bobbing on their anchors in the water, and there were large piles of sacks overflowing with nets, floats, and other equipment that I could not identify. Children swarmed everywhere, wide-eyed with curiosity. Adults gathered in groups or stood alone talking or just watching us and the preparations for the ceremony. A group of 15 men stood together at one side and were easily identifiable as the fishermen who, along with their families, would receive the boats. The sun was bright, the sea was calm, the air was warm, and the sea breeze was fresh. I had a swelling sense of joyous satisfaction as I watched the faces of the people of that community, trying to read the story of their suffering, losses, and successes, and knowing that our diocese was doing something really substantial to help these people get back on their feet for a second or third time. Thanks to the efforts of Rev. Joshua and Mrs. Watson this community has received a great deal of help of various kinds over the last 4 or 5 years, so this handover was just deepening the connection the JDCSI has with them.

The ceremony consisted of lighting of the lamp (hard to do in that breeze), prayers, and speeches by Rev. Joshua, Bishop Jebanesan, and one of the fishermen who expressed the thanks of all families. Then it was time to pass out all the equipment, given and received with both serious faces and bright smiles, and some wet eyes. Finally, the boats were drawn close to shore and blessed by Bishop Jebanesan. Several of us scrambled to accept an invitation for a short ride in the new boats which were filled with all the men, boys, and children in the community. After the ride, during which the men pointed out to me where the tsunami waves had gone, we were bodily carried from the boats to shore – an experience I have not had since I was a child!!

It certainly was a festive occasion! Food and drink were served to all and then it was time to leave, but not before giving out to the children the gifts sent by

Photograph taken when the Heads of Churches of Sri Lanka met at Bishop's House Vaddukodai on 09-02-2005. From Left to Right Rev. Dr. Jeyasiri Perris – Secretary National Christian Council Sri Lanka. Rev. Noel Fernando

President Ceylon Methodist Conference, Rt. Rev. Kumara Illangasinghe, Anglican Bishop of Kurunegala Rt. Rev. Dr. S. Jebanesan C.S.I Bishop in Jaffna Rev. Wijayathasa Warshamana, President Sri Lanka Baptist Sangamaya, Rt. Rev. Duleep Chickera Anglican Bishop of Colombo Rev. George Stephen President Ceylon Presbyterian Church.

Murugandy St. Pauls Church Dedicated on Saturday 12th February by the Rt. Rev. Dr. S. Jebanesan

The Boat given by the Watson family to the fishermen of Thiruvadinalai Chulipuram on Wednesday 15th February.

the students of Uduvil Girls' College. Four large cardboard boxes of mostly school supplies, but some personal items, were divided up among the children, gifts from Uduvil children who wanted to do their part to help some tsunami victims.

We left with an enormous sense of satisfaction and a determination to quickly supply the remaining three boat units needed so that all the families can find self esteem again by being self reliant. Those who had not received a boat seemed to be celebrating as enthusiastically as those who had. We are grateful to God for leading us in finding a way to be of service to our neighbors.

- G.B. -

God and Religion

This is the season of Lent. All of us become a little more religious to some extent during the period of Lent. Along with increased religious exercises such as fasting and attendance at more services of worship and/or bible studies also goes an increased effort to spare a little more for the Church and for the needs of the poor. So far so good. But once Lent is over we get back to our usual minimums both in terms of pious exercises and with regard to our concern for the poor and needy. We believe we have earned God's favour for the rest of the year! Increasingly, however, whether as a special Lenten effort or otherwise, any participation in religious activities and any giving to the poor are getting linked with utilitarian motives. We tend to think of prayer and token good works as means of making God more favourably inclined towards us. Unfortunately, some of us pastors also encourage this tendency. We believe that more religion is good for people in preparing them for heaven and in any case as people become more and more religious the income of the Church also increases. We also convince ourselves that if we do not encourage people to become more religious and increase their giving to the Church sectarians will snatch them away. Can we stop to think a little more and ask the daring question, "Does religion help or hinder our attempts to know God and to live for God?" And, for the sake of becoming really godly, would we be prepared to give up that kind of religion if we find that it is a hindrance than a help. I hope you will continue to read this article even if you already know in your heart the answer is more likely to be along the disturbing line that religion as we practice it, drives us away from God than it leads us nearer to God. Remember, that the writer of this article is a professional religionist and is not really interested in cutting the branch on which he is sitting. Please read on. Maybe all of us will be helped to take at least one step together towards getting closer to God.

I suggest that first of all we take an honest look at our practice of religion. Then maybe when we come to a horrifying realization of how we seek to deceive and bend God to our ways, we should ask whether that realization means that we should give up religion altogether or is there a way in which religion could still become the means of relating to God and being empowered to be God's servants. So, on to a brief look at our practices of religion.

First we shall make a list of attitudes and practices which either dilute or even at times pervert our religion so that the Gospel gets crowded out and after the listing we will go on to illustrate what is meant:

- We accommodate and contain the sharp challenges of the Gospel by giving them token acknowledgement in our worship services and ignoring them in real life situations.
- We entertain a deeply rooted division between the spiritual and the material/mundane things.
- We, also similarly, give greater importance to the ritual and the symbolic aspects of religion and neglect the practical implications of which they are pointers and signs.
- We use religion to justify and legitimize lot many culturally validated values and structures of domination and oppression.
- We use religion as a means of securing God's favour for this life as well as for eternal life.

Containment of Gospel Challenges

As far back as my memory will take me back, on every Ash Wednesday the lection for reading has been Isaiah 58 which says that God is not interested in our exercises of token foregoing of meals but in our active involvement in removing yokes of oppression and alleviating the sufferings of the poor and the needy, even going out and bringing homeless people

into our own homes. The sermons evoke feelings of guilt and moods of repentance but that is all. Neither I nor anyone else does anything about it. In India, at the gates of every urban church sit twenty to thirty beggars who are either leprosy stricken or physically handicapped. Worshippers go in and out without taking any notice. A few may throw a few paise into their bowls and pass on quickly. None of us have done anything to rehabilitate them and treat them with a sense of dignity. Of course, the Church runs a few institutions of care for the leprosy stricken, for the physically challenged and for the old age people. These are only token gestures. They serve as proxy and do not help making the worshippers to grow in love and in concerns for changing the social environment which pushes many of the unfortunate people to the margins of life. The question we need to ask is when such is the reality why should we go on reading Isaiah 58 year after year. This is just one example of our adept ways of blunting the sharp challenges of the Gospel. So too with regard to our lip service acknowledgement of the Nazareth Manifesto and many other challenges of our Lord. Token proxy institutions or setting up departments of social concerns do not help the people of God to be people of God in God's world.

The Spiritual and the Material

Our Lord kept reminding his religious contemporaries that God desires mercy and not sacrifice. Contemporary Pharisaic religion had turned Sabbath into a day to worship God who himself rests on the Sabbath Day and revels in the many services of worship in Palestine and in all the places where the Jews lived outside Palestine. Jesus reminded them that the Sabbath was made in order to give rest to the slaves at least one day in the week. Although he did not quote Exodus 23: 12 which enjoins the observance of the Sabbath so that resident aliens and the home born slaves are refreshed that is almost certainly the text he alluded to when he said that Sabbath was made for people and not people for the Sabbath especially for people who were otherwise heavy laden. But we have made the invitation of Jesus to people who were heavy laden under the institution of slavery and by spiritualizing the Sabbath into an invitation meant for us to relieve our burden of sin and we conveniently forget that Jesus also asked his yoke upon us. Faithfully following the Jewish practice of Sabbath observance and ignoring the challenge of Jesus Sunday has been turned into a day of rest and worship for the elite and the comfortable when the domestic helpers have to slog to make that a day of refreshment for us.

Many offices of the pastors carry a poster "Have you read your bible today?". Rarely does any poster remind people whether they have been conscious about their obligation to the poor and the oppressed. I am sure you can think of umpteen other examples to show that how under the pretext of being more spiritual we have developed an easy escape route to ignore the spiritual demands of the material and the mundane.

Prioritizing the Sacred over the Secular

In the parable of the Samaritan Traveler who cared for the stricken man by the wayside, our Lord referred to a priest and a Levite crossing over to the other side of the road and proceeding on their journey. Why did they do that? Were they so hard hearted and inhuman? Perhaps not. In all probability they were moved to go near the man, find out whether he was alive or dead and if he were alive to do something about it. But the ritual demand that they keep themselves pure by not getting defiled by touching a dead body perhaps made them to cross over to the other side and go their way. See Numbers 19: 11 which

says that anyone touching a dead body shall be unclean for seven days. This meant that the priest and the Levite cannot enter the Temple for seven days, in case the man were already dead. In the parable Jesus says that the man was left half dead, perhaps indicating that he was unconscious and motionless. So their concern for being ritually poor to serve God prevented them from being humane to a stricken neighbour. The supposedly irreligious Samaritan Traveler, however, crossed the boundary of his prejudice against a Jew and helped the stricken man in a complete way.

Many Tamil people still hold the view that a woman is unclean and therefore unfit to enter the altar to lead people in worship particularly during her menstrual periods. Therefore women's ordination was delayed for many years and if people with such views are in positions of leadership in the congregations it becomes difficult in placing a woman minister in the congregation. Such hesitations and reservations have made many young women to offer themselves to be trained and ordained.

All of us are keen in participating Holy Communion regularly, but seldom take the obligation to live in a community of sharing seriously forgetting that the Holy Communion will not make us to be in communion with God unless we also seek to be in communion with one another in real life.

Using Religion to Legitimize Injustice

Human cultures all over legitimize many forms of domination, oppression and exploitation. While the bible provides many radical criticisms of such dominations, unfortunately, it also contains portions which are culturally conditioned and seems to endorse cultural patterns of domination and exploitation. We take such conditioned passages as laying down the law of life and simply go along with the cultural environs in which we live.

This can be best illustrated through looking at the religious scenario of 18th century Britain. An Evangelical Revival of great momentum was sweeping through the country. This Revival Movement gave rise to many missionary societies and a world wide expansion of Christianity took place in the 19th century. At the same time however, many British Evangelical Christians were involved in slave trade. But God moved the heart of two British Parliamentarians called Wilberforce and Shaftsbury. They started a nationwide campaign against the practice of slave trade and the institution of slavery. As the campaign was gathering momentum, an Evangelical Anglican Bishop wrote a pastoral letter asking all Christians to ignore "the ignoramus laymen". The Bishop contended that ST Paul did not disapprove of slavery but exhorted Christian slaves to serve their masters as if they were serving God! Fortunately, however, many non evangelical Christians and the secularized public supported the campaign and eventually the British Parliament outlawed slave trade. By the grace of God also John Newton, a captain of a slave trade ship was touched by the campaign. He gave up his lucrative job and became a Christian minister. Earlier the same John Newton had prayed to God that God should help him control the rebellious slaves who were struggling for their freedom and when he succeeded by the power of the gun he also thanked God for helping him quell the mutiny and putting the slaves back on shackles.

Utilitarian Religion

We already referred to the tendency to use piety and Christian giving as bargain points to secure God's favour one way or the other. This tendency is on the increase so much that independent preachers who claim that their prayers are more efficacious to bring

(Continued 7th Page)

லெந்து காலத் த்யானம்

பேதுருவின் மறுதலிப்பும் மனமாற்றமும்

“தான் உறுதியாய் நிற்பதாக எண்ணிக்கொள்ளுகிறவன், விழுந்துவிடாதபடி எச்சரிக்கையாய் இருப்பானாக” என்பது பரிசுத்த பவுல் அப்போஸ்தலனது அறிவுரை (1 கொரி. 10:12). பேதுரு தான் உறுதியாய் நிற்பதாக எண்ணி விழுந்தான். பேதுருவின் தன்னெடுப்பு அதாவது ‘தான்’ என்கிற எண்ணம் சிறிது தூக்கலாயிருந்தது. தன்னோடு இருப்பவர்களுக்கெல்லாம் தானே தலைவனாயிருக்க வேண்டுமென்பது இந்தத் தன்னெடுப்பின் தன்மை. இதற்கேற்பப் பேதுருவும் சீஷர்களுக்குத் தலைவன் போலிருந்தான். மேலும், பிறரைவிடத் தனக்கே அதிகம் தெரியும் என்னும் எண்ணமும் இத்தகையோருக்குண்டு. பேதுருவுக்கும் இந்த எண்ணம் இருந்த தென்பதை மீன் பிடி அற்புதத்தைப் பற்றிய பகுதியிலிருந்து (லூக். 5) அறியலாம். ‘ஆழத்துக்குத் தள்ளிக்கொண்டு போய் மீன் பிடிக்க உங்கள் வலைகளை வீசுங்கள்’ என்று ஆண்டவர் சொல்ல, பேதுரு, ‘ஐயே, இரா முழுவதும் நாங்கள் முயற்சி செய்தும் ஒன்றும் அகப்படவில்லை’ என்றான். இவ்வாறு கூறியதன் கருத்தென்ன? ‘நான் மீன் பிடிக்கும் தொழிலைச் செய்பவன். நீரோ ஒரு போதகர். மீன் பிடிக்கும் நேரம், இடம் இவையெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். என்னை விட அதிகம் தெரிந்தவர்போல் பேசுகிறீர்’ என்று கூறுவதுபோலிருக்கிறது. இனி, தன்னெடுப்புத் தூக்கலாய் உள்ளவர்கள், தம் விருப்பத்தையே நிறைவேற்றி முடிக்க முயலுவார்கள். பிறர் சொல்லுக்குச் செவி சாய்க்கமாட்டார்கள். இயேசுக் கிறிஸ்து தம் சீஷர்களின் கால்களைக் கழுவப் போனபோது பேதுரு, ‘நீரா என் கால்களைக் கழுவவது?’ என்று கேட்டான். அதற்கு இயேசு, ‘நான் செய்வது இன்னதென்று உனக்கு இப்போது தெரியாது, பின்னரே விளங்கும்’ என்றார். பேதுருவோ, ‘நீர் என் கால்களை ஒருபோதும் கழுவவிடமாட்டேன்’ என, இயேசு ‘நான் உன்னைக் கழுவாவிடில் உனக்கு என்னோடு பங்கில்லை’ என்றார். இந்தக் கண்டிப்பான முடிவைக் கேட்டுப் பேதுரு திடுக்கிட்டிருப்பான் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனாலும், அப்பொழுதுங்கூட ஆண்டவர் தம் விருப்பப்படியே செய்யுமாறு விட்டுவிட மனமில்லாமல், ‘அப்படியானால், ஆண்டவரே, என் கால்களை மட்டுமல்ல, என் கைகளையும் தலையையும் கூடக் கழுவும்’ என்றான். இவ்வாறு கூறி ஆண்டவர் தன் விருப்பப்படி செய்யவேண்டுமென்று கோரினான் (யோவான் 13:4-9 பார்க்க).

இத்தகைய மனப்பான்மையுடைய பேதுரு, தன்மனப் பலத்தில் முற்றிலும் சார்ந்திருந்தான். தான் உறுதியாக நிற்பதாக எண்ணினான். ஆனால், அந்தோ! அவன் நின்றது, வழக்கி விழச் செய்யும் சறுக்கலான தரை. எனவே, விழுந்தான்: அதாவது ஆண்டவரை மறுதலித்தான்.

இருளால் சூழப்பட்ட பேதுரு

தன்னெடுப்புத் தூக்கலாயுள்ள பேதுரு மற்றச் சீஷர்களைப் போல் ஓடிப் போகாமல் ஆண்டவரைப் பின் தொடர்ந்து போனான். பிரதான ஆசாரியன் வீட்டு முற்றத்திற் குளிர்காய்ந்து கொண்டிருந்தவர்களிடையே போய் உட்கார்ந்து கொண்டான். வேலைக்காரப் பெண் ஒருத்தி அவனை அடையாளங் கண்டு கொண்டாள். கிறிஸ்துவை முதல் முறையாக மறுதலித்து இவளிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டான். சற்று நேரத்துக்குப்பின் ஒருவன் அவனை இனங்கண்டு கொண்டு, ‘நீயும் அவர்களில் ஒருவன்தான்’ என்றான். அப்பொழுது இரண்டாம் முறையாக ஆண்டவரை மறுதலித்தான். ஏறக்குறைய ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பிறகு வேறொருவன் அவனைப் பார்த்து, நிச்சயமாகவே இவனும் அவனைச் சேர்ந்தவன். இவன் கலிலேயன் தான்’ என்று அழுத்தமாகச் சொன்னான். அதைக்கேட்டதும் பேதுரு மூன்றாம் முறையாக மறுதலித்தான்; சேவலும் கூவிற்று. ஆண்டவர் முன்னுரைத்தது அப்படியே நிறைவேற்றிற்று.

பேதுருவின் மனம் அந்நேரத்தில் இருளால் சூழப்பட்டிருந்தது. அவனது செய்கையும் அதற்கேற்பத் துலங்கிற்று. சேரத்தகாத கூட்டத்தோடு அவன் சேர்ந்து கொண்டதால், பேசத்தகாத கூட்டத்தோடு அவன் சேர்ந்து கொண்டதால், பேசத்தகாத வார்த்தையைப் பேசினான். அந்த ஆளை எனக்குத் தெரியாது’ என்றான். தற்காலத்துக் கிறிஸ்தவர்கள் பலர் தம் வாயால் கிறிஸ்துவை மறுதலிக்காவிடினும், தம் செய்கையால் மறுதலிக்கின்றனர். சேரத்தகாத கூட்டத்திற் சேர்ந்து அக் கூட்டத்தினருக்கும் தங்களுக்கும் வேறுபாடு தெரியாமல் நடந்து கொள்வதே கிறிஸ்துவை மறுதலிப்பதாகும். பேதுருவின் பேச்சு அவனைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது. அவன் கலிலேய நாட்டினன். எருசலேமிலிருந்தவர்களின் உச்சரிப்புக்கும் கலிலேயர் உச்சரிப்புக்கும் வேறுபாடுண்டு. ஆகையால் அவனுடைய பேச்சிலிருந்து அவன் கலிலேயாவைச் சேர்ந்தவனென்று கண்டு கொண்டார்கள். அவ்வாறு அவன் பேசியது குற்றமன்று. ஆனால் அவன் தன்னையே சபித்துக்கொண்டான். நான் சொல்லுவது பொய்யானால் கடவுள் என்னைத் தண்டிப்பாராக; தான் சொல்லுவது உண்மையென்று தெரிவிக்க அவன் ஆணையிட்டான்; அவனுடைய இந்தப் பேச்சைக் கேட்டவர்கள், ‘இவன் இயேசுவைச் சேர்ந்தவனல்லன். இயேசுவோடு இருப்பவர்கள் உண்மையைத் தைரியமாய் ஒப்புக் கொள்வார்கள்; தங்கள் போதகரை மறுதலிக்க மாட்டார்கள். மேலும், அவர்கள் இவ்வாறு தங்களுையே சபித்துக்கொண்டும் ஆணையிட்டும்

பேசுவதில்லை’ என்று தங்களுக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு அவனை விட்டு விட்டார்கள் (மத். 26:69-75); லூக்கா 22:54-62 பார்க்க). கிறிஸ்தவர்களின் பேச்சு, நடத்தை, செய்கை யாவும் ஐந்தாவது சவிசேஷம் என்று இங்கிலாந்து ‘ஆர்ச்சிபிஷப்’ ஒரு பொதுக்கூட்டத்திற் சொன்னார். அதாவது, நம்முடைய பேச்சு, நடத்தை, செய்கை யாவும் நாம் நான்கு சவிசேஷங்களிற் கற்றவற்றைத் தெரிவிக்கிறவையாயிருக்க வேண்டும்; அவற்றை மறுதலிப்பவை யாயிருக்கக் கூடாது. நாம் ஆண்டவருக்குச் சொந்தமானவர்கள் என்பதை நம் பேச்சுக் காட்டுவதாக.

இருளால் மீட்கப்பட்ட பேதுரு

இயேசு முற்றத்துக்கு வந்ததும், பேதுருவின் மறுதலிப்புப் பேச்சு, அவருடைய காதில் விழுந்தது. உடனே அவர் திரும்பிப் பார்த்தார். பேதுருவும் ஆண்டவரின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவரோ அவனிடம் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லவில்லை. அவனிடம் அந்நேரம் பேசியிருந்திருப்பாரானால், அவனைக் காட்டிக் கொடுத்திருந்திருப்பார். ஆனால் அவருடைய அருட்பார்வை அவனோடு பேசிற்று. ஆண்டவருடைய திருமுகமாகிய கண்ணாடியில், பழைய மீன் பிடிக்கும் பேதுருவை அவன் பார்த்தான். மரணம் அடைய நேரிட்டாலும் நான் உம்மைப் பின்பற்றிச் செல்வேன் என்ற அவனுடைய வீரப் பேச்சும், ‘மும்முறை நீ என்னை மறுதலிக்கப் போகிறாய்’ என்று ஆண்டவர் கூறிய எச்சரிக்கையும் அவன் நினைவிற்கு வந்தன. உடனே அவன் தான் செய்த இழிசெயலை உணர்ந்தான். மேலும், ஆண்டவரின் பார்வை அவரது பேரருளைத் தெரிவித்தது. ஆகையால் அவன் யூதாசைப்போல் அவரிடமிருந்து ஓடிவிடாமல், அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். தண்ணீரில் மூழ்கும் நேரத்தில் ஆண்டவர் நீட்டிய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு உயிர் தப்பியதுபோல், படுகுழியில் விழுந்து விட்டதுபோலிருந்த அந்த நேரத்தில், அவனிடமாய் நீட்டப்பட்ட ஆண்டவரது அருட் கரத்தைப் பற்றிப் பிடித்தான். இருளடைந்திருந்த அவனுடைய உள்ளம் ஒளி பெற்றது. ‘அன்புள்ள ஆண்டவரின் உள்ளத்தைப் புண்படுத்தினேன்’ என்று கூறி வருந்தினான். வெளியே போய்க்கதறி அழுதான். (மனங்கசந்து அழுதான் என்று சொல்லுவது தவறு.)

பாவ மன்னிப்புக்காக ஒருவன் கெஞ்சும் போது, அவன் தன் பாவச் செய்கையால் வந்த விளைவின் காரணமாய் அழுவதில் பயனில்லை. தன் தீச்செயல் ஆண்டவரின் உள்ளத்தைப் புண்படுத்தியதற்காக மனம்வருந்தி அழவேண்டும். அதுவே மன்னிப்புப் பெறும் வழி. பேதுருவின் அழுகை இத்தகையது. ஆகையால் அவன் மீட்கப்பட்டான்; பிற்காலத்தில் ஆண்டவரின் நற்கருவியாக விளங்கினான்.

நாம் நினையாத நேரத்தில், நிலையாத இடத்தில் ஆண்டவரை மறுதலிக்கச் சோதிக்கப்படலாம். விழிப்பாயிருப்போமாக. சோதனையில் தோல்வியுற்றிருப்போமானால் மனந்தளர வேண்டியதில்லை; மனம் வருந்த வேண்டும்; மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும். அப்பொழுது ஆண்டவரின் அன்புக் கரங்கள் நம்மை அணைத்துக் கொள்ளும்.

கி.உ. தோ.

சலோம் நகர் திடப்படுத்தல் ஆராதனை

13.02.2005

சலோம்நகர் திருச்சபையில் கடந்த 13ம் திகதி பேராயர் அதிவண. கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன் அவர்களினால் திடப்படுத்தல் ஆராதனை நடாத்தப்பட்டது. இதில் 22 ஆண்களும் 15 பெண்களும் 37 பேர் திடப்படுத்தல் பெற்று புரண அங்கத் தவர்கள் ஆனார்கள். ஆராதனையின் பின் புதிதாக அமையப் போகும் Holy Trinity Churchக்கான அஸ்திபாரக்கல்லை பேராயர் அவர்கள் திறந்து வைத்தார். நீண்ட காலமாக சலோம்நகர் மக்களுக்கு தேவையான நிரந்தர வழிபாட்டு ஸ்தலத்தை அமைக்க பேராயர் எடுத்த முயற்சிக்காக கர்த்தரை துதிக்கிறோம். பேராயர் அம்மாவும் இந்நிகழ்வுகளில் பங்கு கொண்டமை மகிழ்ச்சிக்குரியது. முடிவில் ஐக்கிய காலை உணவு பரிமாறப்பட்டது. சபைகுரு T. ஜெயச்சந்திரன் பேராயருக்கு உதவி புரிந்தார்.

நன்றி செலுத்தும் ஆராதனை

14.02.2005 திங்கட்கிழமை என்றும் எங்கள் இதயத்தில் வாழும் மகாகனம் பேராயர் சபாபதி குலேந்திரனின் வாழ்வுக்கு நன்றி சொல்லும் ஆராதனை அவரது மானிப்பாய் கல்லறையிலே நடைபெற்றது. ஊழியர் பிரதி நிதிகளாக வண. ஏ. ராஜக்குமாரும் வண. ஆ.வே. இயேசுதாசனும் சபைப் பிரதி நிதியாக திரு. சு. யேசுபாலனும் கலந்து கொண்டனர்.

உதயதாரகை 25.02.2005

எமது வாழ்க்கையை வாழ்ந்து முடிப்பதற்குள் எம்மைச் சந்திப்பதற்குப் பல அறியப்படாத இடங்கள் இருந்தும் புதிதான பாதைக்கூடாகவும் வருபவர்களைக் காண்போம். நாம் அவர்களுக்கு என்னென்ன செய்யவேண்டுமென நினைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அவர்கள் நமக்கு என்னென்ன செய்ய வேண்டுமென நினைக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ சகலதும் நிறைவேறியாக வேண்டும். -சார்ன்ஸ் டிக்கன்ஸ்-

நேர்மையாய், நீதியாய், உற்சாகமாய், பரிவுடன்

2004 டிசம்பர் மாதம் 26ம் திகதி ஆழிப்பேரலை நமது நாட்டை புரட்டி எடுத்தது

இதனால் மேற்குலகு நாடுகளின் நெஞ்சங்கள் நெகிழ்ந்தன.

பள்ளி மாணவன் தொடக்கம் கோப்பிக் கடைக்காரன் வரை சுனாமி அகதிகளுக்கு நிதி சேகரித்தனர். சுனாமிப் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு உதவிகளை அனுப்பிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இது மனிதனுக்குள் இருக்கும் அன்பு உள்ளத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இது இப்படியிருக்க சுனாமியால் பலர் செல்வந்தராகி வருகின்றனர் என்பதும் மறுக்கமுடியாத உண்மை, எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் இந்தப் போக்கைக் கண்டு சீறி எழுகின்றனர்.

நிவாரணப்பணியில் ஈடுபட திருச்சபை அமைப்புக்களைப் பலர் நாடுகின்றனர்.

திருச்சபை பரம்பரை பரம்பரையாக நிவாரணப்பணிகளில் ஈடுபட்டு வந்தது இதற்குக் காரணம்.

இன்று தென்னிந்தியத் திருச்சபை யாழ். ஆதீனத்தையும் பல அமைப்புக்கள் நிவாரணப்பணிக்கு பங்களிகளாகும்படி அழைப்பு விடுகின்றன. தாராளமாக நிதி உதவி செய்கின்றன.

ஆதீனத்தின் நிவாரணப்பணிக்கென ஒரு குழு இப்பொழுது உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. நிவாரணப்பணித்திட்டங்கள் ஆராயப்பட்டு செயற்படுத்தப்படுகின்றன.

நமது ஆதீனத்தின் நேர்மையையும் பரந்த மனப்பான்மையையும் கண்டே அன்பு உள்ளங்கள் எம்மை நாடுகின்றன.

இந்தச் சிறியரில் ஒருவருக்கு எதை செய்தீர்களோ அதனை எனக்கே செய்தீர்கள் என்றார். இயேசு.

இன்று வடபகுதியில் சுனாமியாற் பாதிக்கப்பட்ட பல கிராமப் பகுதிகளுக்கு உதவி கிட்டவில்லை.

உத்தம கிறிஸ்தவர்களை அவர்கள் நோக்கிப் பார்க்கின்றனர்!

வேகமாய் செயற்படுவோம். நேர்மையாய், நீதியாய், உற்சாகமாய், பரிவுடன்.

மூளாய் குருமனைத் திறப்பு விழா

மூளாய் திருச்சபைக் குருமனை 04-02-2005 அன்று மாலை 5 மணிக்குப் பேராயர் கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன் அவர்களால் திறந்து வைக்கப்பட்டது. மாலை-5 மணிக்கு ஜெபக்கூட்டத்துடன் ஆரம்பமான இந்நிகழ்வில் மிஷனரிமார்களும் சபை மக்களும் குறிப்பாகத் திருமதி ஜெனி.பர் சிமித் அவர்களும் கலந்து கொண்டார்கள். ஜெபக் கூட்டத்தில் வாழ்த்துரை வழங்கிய பேராயர் அவர்கள், மூளாய் திருச்சபையில் தனது இளமைக்கால வாழ்க்கையைக் குறித்தும் தனது சகோதரர் பெற்றோரின் வாழ்க்கை அனுபவங்களைக் குறித்தும் கூறினார். அதனைத் தொடர்ந்து திருச்சபைச் செயலாளர் திருமதி இந்திரா தவநாயகம் தனதுரையிற் பேராயரின் குடும்பத்தையும் ஆதீனத்தையும் வாழ்த்திப் பேசினார். வண. G. நடராஜா அவர்களினால் ஏற்றெடுக்கப்பட்ட இவ்வழிபாட்டின் நிறைவில் வண. T.S. யோசுவா போதகரின் குடும்பத்தவர்கள் யாவருக்கும் தேனீர் உபசாரம் செய்தார்கள்.

வசந்தம் இல்லங்களின் நிறுவன நாள்

வசந்தம் ஜெனி.பர் பெண்கள் இல்லம், வசந்தம் ரொபர்ட் ஆண்கள் இல்லம் ஆகிய இரண்டு இல்லங்களினதும் நிறுவன நாட்கள் 05-02-2005 அன்று சமாதானக் கோட்டை ஆலயத்திற் பக்திபூர்வமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. காலை 9 மணிக்கு ஆரம்பமான நன்றி செலுத்தும் வழிபாடு, தமிழிசை நாட்டிய வழிபாடாக ஆரம்பித்துப் பின்பு ஆங்கில வழிபாட்டுடன் நிறைவு பெற்றது. இவ்வழிபாட்டில் திருமதி பெவரலி வாட்சன் (Mrs. Beverly Watson) கடவுளின் "அன்பு எல்லை களற்றது" என்ற தொனிப்பொருளில் அருளுரையாற்றினார். தொடர்ந்து நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் திருமதி ஜெனி.பர் சிமித் அவர்களும், திருமதி கதிர்காமர் அவர்களும் சிறப்புரை ஆற்றினார்கள். ஞாபகார்த்த மலர் வெளியீட்டினை வண. T.S. யோசுவா அவர்கள் செய்து முதல் பிரதிகளை வழங்கினார். பின்பு காலை - மாலை என இரு பிரிவுகளாகக் கண்காட்சி, கலைநிகழ்ச்சிகள் யாவும் சிறப்புடன் நடைபெற்றன.

குழந்தைகளே! நீங்கள் வளருகிறீர்களா? வளரவேண்டும். இயேசுவும் நாசரேத்திலே மரியாள் மடியிலே வளர்ந்தார். ஆவியிலே பெலன்கொண்டு ஞானத்தினால் நிறைந்து பிள்ளை வளர்ந்தது என்று லூக்கா 2:40ல் காண்கிறோம். 2:52ல் இயேசுவானவர் ஞானத்திலும் வளர்ச்சியிலும் தேவகிருபையிலும் மனுஷர் தயவிலும் அதிகமதிகமாய் வளர்ந்தார் என்று வாசிக்கலாம். இயேசு நல்ல பெலமான சரீரம் உடையவர் என்பது வேதத்திலே விளங்குகிறது. ஆனால் ஞானமும் தேவபக்தியும் நல்ல குணமும் வளர்ந்தது என்றும் வாசிக்கிறோம்.

அம்மா உங்கட்குப் பாலும் முட்டையும் பழமும் இடித்து இடித்துத் தருகிறா ஏன்? உங்கள் உடம்பு பெலப்படத்தான். மெத்த நல்லது அது போதுமா? முருக்குப் பெருத்துத் தூணுக்கு உதவாது என்ற பழமொழி தெரியுமா? சும்மா யானைச் சரீரம் இருந்தாலும் என்ன பயன்? படிப்பு, படிப்பு என்று பெற்றோரும் ஆசிரியர்களும் உங்கள் மூளைகளில் திணிக்கிறார்கள். மூளையும் படிப்பும் என்ன செய்யும்? ஆத்துமா வளராமல் சும்மா மூளை வளர்ந்த தினால் அந்தப் படித்த மேதாவிகள் உலகத்தை அழிக்கிறார்கள். எப்படியென்று தெரியுமா? ஹிட்லர் தொடங்கி இன்றுள்ள பல விஞ்ஞானிகள் அறிவாளிகள் செய்த செய்கின்ற அழிவுகளைப் பற்றி உங்கள் ஆசிரியர்களிடம் கேட்டுப் பாருங்கள். ஆத்துமா வளராமல் மூளை வளர்ந்தால் ஆபத்து.

சரீரமும் மூளையும் (மனம்) வளர்வதோடு ஆத்துமாவும் வளர்ந்தால்தான் பூரணமனிதன். அரை மனிதன் கால் மனிதனிலும் பார்க்கப் பூரண மனிதனே தேவை.

ஆத்துமா வளர என்ன செய்யவேண்டும்? என்ன சாப்பிட்டால் ஆத்துமா வளரும்? அதற்கு வேண்டிய உணவு தருவதற்குத் தான் ஒவ்வொரு கிறிஸ்த வீட்டிலும் மிக அருமையான ஒரு பொருள் இருக்கிறது. அதுதான் வேதபுத்தகம். அதுதான் ஆத்தும வளர்ச்சியின் சாப்பாடு வேதவசனங்களை மனனம் செய்யுங்கள். வேதத்தைப் படியுங்கள். வேதம் உள்ளே போகப்போக ஆத்துமா வளரும்.

1. பாலும் முட்டையும் கேக்கும் சாப்பிடுங்கள் தேகம் வளரும்.
2. கணிதமும், இலக்கியமும், விஞ்ஞானமும், கணனியும், கலைகளும் படியுங்கள் மனம்-அறிவு-மூளை வளரும்.
3. வேதத்தைப் படியுங்கள் ஆத்துமா வளரும்.

மூன்றில் ஒன்றல்ல, மூன்றில் இரண்டுமல்ல, மூன்றில் மூன்றே முழுப் பூரண மனிதன்.

ஒருவன் உலகம் முழுவதையும் ஆதாயப்படுத்திக் கொண்டாலும் தன் ஆத்துமாவை நஷ்டப்படுத்தினால் அவனுக்கு இலாபமென்ன என்று இயேசு சுவாமி கேட்கிறார்.

நேர்மையைப் பற்றி இவர்கள்

கை நிறைய உள்ளவனைவிட தூய்மையான கைகளுக்கே கடவுள் மதப்பு அளிக்கிறார். - லத்தீன் பழமொழி -

நேர்மையான மனிதன் உண்மைக்கு இசைவாக தனது கருத்துக்களைத் திருத்திக் கொள்ள மாறுகிறான். நேர்மையற்றவனோ தனது கருத்துக்களுக்கு இசைவாக உண்மையை திருத்திக் கொள்ளுகிறான். -- யாரோ -

உண்மையாகவும் நேர்மையாகவும் செய்யப்படுகின்ற எந்தவிதமான உழைப்பிலும் இன்பமும் திருப்தியும் இருக்கின்றன. இதைப் போன்ற மன நிறைவும் மன அமைதியும் வேறு எதிலிருந்தும் பெற முடியாது. - யாரோ -

நேர்மை என்பது ஒரு பனித் துளி போன்றது. அது உருகிவிட்டால் அத்தோடு முடிந்துவிடும். - அமெரிக்கப் பழமொழி -

நேர்மையை அடகு வைத்தால் மீட்கவே முடியாது. - தாமஸ் மிட்ல்டன் -

நேர்மையான மனிதன் எவரும் கிடையாது என்று கூறுபவன் வீணன். - ஜியார்ஜ் பெர்க்லி -

நேர்மையைவிட வேறெந்த மரபு வழிப் பண்பும் உயர்வானதல்ல. - யாரோ -

நேர்மையான மனிதன் கடவுளின் புனித சிருஷ்டி. - அலெக்ஸாண்டர் போப் -

நேர்மையே சிறந்த கொள்கை என்று மனப்பூர்வமாக நம் குழந்தைகளிடம் சொல்வதற்கு முன் இந்த உலகை நாம் நேர்மையுடையதாகச் செய்ய வேண்டும். - பெர்னார்ட் ஷோ -

நேர்மையாளர்களின் செயல்கள் நறுமணம் விசும்; குப்பையிலும் மலரும். - ஜேம்ஸ் ஷீர்லி -

புத்தசாலத்தனமான நேர்மை சிறந்த கொள்கை. - யாரோ -

நேர்மையான உழைப்பு முகத்திற்கு அழகைக் கொடுக்கும். - டி டெக்கர் -

கயிறால் ஒரு போக்கிரியைக் கட்டுவதைவிட ஒரு நூலால் நேர்மையான மனிதனைக் கட்டுவது வலிமையாக இருக்கும். - ஸ்காட் பழமொழி -

நேர்மையே நல்ல கொள்கை. - செர்னாண்டிஸ் -

நேர்மையான மனிதன் கடவுளின் புனிதமான படைப்பு. - அலெக்ஸாண்டர் போப் -

நேர்மையான உழைப்பில் மதப்பு அடங்கியுள்ளது. - க்ரூவர் க்ளீவ்லாண்ட் -

அறிவு என்ற நூலின் முதல் அத்தியாயம் நேர்மை. -ஜெ.பர்சன் -

உயல்பாகவே நான் நேர்மையுடையவனாக இல்லாவிட்டாலும் சில சமயங்களில் தற்செயலாக அப்படி இருப்பதுண்டு. - ஷேக்ஸ்பியர் -

இயேசுவின் வாழ்வில் இறை வேண்டல்

அவர் அதிகாலையில் கருக்கலோடு எழுந்து தனிமையான இனத்தில் மன்றாடுவார். (மாற் 1:35) பொழுது சாய்ந்த வேளைகளில் தனிமையில் மன்றாடினார். (மாற் 6:46 லூக் 14:23) இரவு முழுவதும் வேண்டதல் செய்தார். (லூக் 3:12) போன்ற பகுதிகளை திருமறையில் காணுகின்றோம். இங்கு இயேசு நன்கு இறை வேண்டல் செய்து வந்த யூத குடும்பத்தில் வளர்ந்தவர் என்பது தெளிவாகின்றது. மேலும் ஓய்வுநாள் வழிபாடு பஸ்கா, பெந்த கோஸ்து, கூடாரப் பண்டிகை போன்றவற்றில் ஆர்வம் கொண்டு அதில் கலந்து கொண்டதை நற்செய்தி நூல்கள் நமக்கு கூறு கின்றன.

இயேசுகிறிஸ்து தனது ஒவ்வொரு செயற்பாடுகளின் ஆரம்பத்திலும் இறைவேண்டல் செய்கின்றார். இது மிகவும் முக்கியமான ஒன்று. தனது பணியை தொடங்கு முன் இறைவனின் பெலத்துடன் செயற்பட தனது பணிகள் பூரணப்பட அவர் இறை வேண்டல் செய்கின்றார். இதனை லூக்கா ஆசிரியரே மற்றைய நற்செய்தி ஆசிரியர்கள் கூறுவதை விட மிகுதியாக கூறுகின்றார்.

1. திருமுழுக்கு பெற்று இறைவனை வேண்டிக் கொண்டிருக்க வானம் திறந்தது. (லூக் 3:21)
2. பணிகளுக்கிடையே தனிமையான இடங்களுக்கு சென்று இறைவேண்டல் செய்வது வழக்கம் (லூக் 5:16)
3. பன்னிருவரை தேர்ந்தெடுக்கும் முன்னர் இரவு முழுவதும் இறை வேண்டலில் செலவழித்தார். (லூக் 6:12)
4. ஐயாயிரம் பேருக்கு உணவளிக்கும் முன்னர் வானத்தைப் பார்த்து இறை வேண்டல் செய்கின்றார். (லூக் 9:16), மாற் 6:41)
5. பேதுருவின் அறிக்கைக்கு முன்னர் தனிமையாக இறை வேண்டல் செய்தார். (லூக் 9:18)
6. மறுரூப மலையில் இறைவேண்டல் செய்யவே இயேசு அங்கு சென்றார். (லூக் 9:28)
7. சீடருக்கு இறை வேண்டல் கற்று கொடுக்கு முன்னர் அவர் இறை வேண்டல் செய்தார். (லூக் 11:1)
8. இறுதி உணவின் போதும் நன்றி மன்றாட்டு கூறிச் சீடரிடம் கொடுக்கின்றார். (லூக் 22:17)
9. பேதுருவின் நம்பிக்கை தளராதபடி தாம் மன்றாடுவதாக கூறுகின்றார். (லூக் 22:17, மாற் 14:22)
10. லாசருவை உயிர்ப்பிக்கும் போதும் அதற்கு முன்னால் இறை வேண்டல் செய்தார். (யோவா 11:14)

இவையனைத்தையும் பார்க்கும் போது இயேசு கிறிஸ்து தாம் ஒன்றை நிறைவேற்றும் முன்னர் தம் தந்தையிடம் வேண்டுகின்றார். கிறிஸ்தவர்களாகிய எமது வாழ்விலும் நாம் ஒரு நற்காரியத்தை தொடங்குமுன்னர் இறை வேண்டலுடன் ஆரம்பிக்கும் போது அக்காரியங்கள் நிறைவானதாய் வெற்றியுள்ளதாய் அமையும்.

Bro. M. Luke
C.T.S

நுணாவில் பகுதியில் இரண்டு எலும்புக் கூடுகள்

நுணாவில் மேற்கு ஆறுமுகம் வீதியில் உள்ள வளவு ஒன்றில் மிதிவெடி அகற்றும் பணியில் ஈடுபட்டு இருந்த Hello Trust நிறுவனப் பணியாளர்கள் இந்த எலும்புக் கூடுகளை கண்டு பிடித்தனர். இந்த எலும்புக் கூடுகளுடன் பெண்களுக்கான உடைகளும் காணப்பட்டன. இதனைக் குறித்து சாவகச்சேரி பொலிசார் புலன் விசாரனை செய்து வருகின்றனர்.

மறுமைப் பிரவேசம்

டாக்டர். போல் மைக்கல் எட்வேட்

பருத்தித்துறை வெஸ்லி லேனைச் சேர்ந்த டாக்டர் போல் மைக்கேல் எட்வேட் 14-02-2005 திங்கட்கிழமை காலமானார். இவர் காலஞ்சென்ற திரு. திருமதி போல் மைக்கேல் தம்பதியினரின் கனிஷ்ட புத்திரனும் செல்லப்பாக்கியத்தின் அன்புக் கணவரும் அருள்பாலன், இன்பமலர், கிங்ஸ்லி தேவபாலன், சாந்தமலர், ஜீவமலர், செல்வமலர், பிறின்ஸ்லி பிறேம்குமார் ஆகியோரின் அன்பு தந்தையுமாவார். அன்னாரின் அடக்க ஆராதனை 18-02-2005 வெள்ளிக் கிழமை காலை 10.00 மணிக்கு நடைபெற்றது. நல்லடக்கம் பருத்தித்துறை சேமக்காலையில் நடைபெற்றது.

சீறுவர், சீறுமியர் இல்லங்களை சுனாம்

அனாதைகளுக்கு அமைக்க வேண்டாம்

வடக்கு-கிழக்கில் புதிய சிறுவர் இல்லங்களை அமைப்பதற்கு அனுமதிகளை வழங்குவது இல்லையென - வடக்கு-கிழக்கு மாகாண சமூக சேவைகள் அமைச்சின் கீழ் இயங்கும் நன்னடத்தை சிறுவர் பராமரிப்பு சேவைகள் திணைக்களம் அறிவித்துள்ளது.

இது சம்பந்தமான சுற்றுநிருபம் ஒன்று வடக்கு-கிழக்கு மாகாண நன்னடத்தை சிறுவர் பராமரிப்பு நிறுவன தலைமைப் பீட அலுவலரினால் வடக்கு-கிழக்கில் உள்ள பிரதேச செயலகங்கள் மற்றும் உதவி அரசு அதிபர் அலுவலகங்களுக்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இச்சுற்று நிருபத்தில் சுனாமி கடல் அனர்த்தத்தைத் தொடர்ந்து எந்தவொரு சிறுவர் இல்லங்களையும் புதிதாக அமைப்பதற்கு அனுமதிக்க வேண்டாமெனவும் - தற்போது இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் சிறுவர் இல்லங்களில் கடல் அனர்த்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட சிறுவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதாக இருந்தால் சிறுவர் நன்னடத்தை அதிகாரி மற்றும் சிறுவர் நலன் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தரின் சிபார்சினைப் பெற வேண்டுமெனவும் அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஆசிரியர்களின் இடமாற்றம்

இரத்துச் செய்யப்பட்டது.

மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் இருந்து 15 ஆசிரியர்கள் சடுதியாக மாற்றம் செய்யப்பட்டனர். இதனால் அக்கல்லூரியில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. பின்னர் இலங்கை தமிழாசிரியர் சங்கம் கடும் ஆட்சேபனை செய்ததையடுத்து வடக்கு-கிழக்கு கல்விப் பணிப்பாளரினால் அந்த இடமாற்றம் இரத்துச் செய்யப்பட்டது.

சுன்னாகம் பரிவர்த்தனை நிலையம்

சுன்னாகத்தில் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட தொலைத்தொடர்பு பரிவர்த்தனை நிலையம் இந்தவருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் தொடக்கம் இயங்கும் எனத் தெரிகிறது. இந்த நிலையம் ஊடாக 2,500 இணைப்புக்கள் வழங்கப்படும். இந்த நிலையம் அமைப்பதற்கு அரசாங்கம் 22 கோடியே ஐம்பது இலட்சம் செலவு செய்வதாக இருக்கின்றது.

வேலணையில் புனருத்தாரணப்பணி

வேலணையில் உள்ள தென் இந்தியத் திருச்சபையின் ஆலய புனருத்தாரண வேலை இம்மாதம் 14-02-2005 திங்கட்கிழமை அன்று ஆரம்பமாகியது. இந்த புனருத்தாரண வேலையை வேலணையில் வழிபாடு நடாத்தும் வண. T.S. யோசுவா மேற்கொண்டு இருக்கிறார். இப்பணி பெரும்பாலும் அடுத்த மாத நடுப்பகுதியில் முடிவடையும் என்றும் பிரதிஷ்டை ஆராதனை மார்ச் மாதம் 19ம் திகதி சனிக்கிழமை நடைபெறும் எனவும் தெரிகின்றது. வேலணையில் மிக நீண்ட காலமாக வழிபாடு நடைபெறவில்லை. இப்பொழுது அங்கு சிலர் கிறிஸ்தவ வழிபாட்டில் ஆர்வம் செலுத்துகின்றனர்.

தென்னிந்தியத் திருச்சபை வேலணை;
புனருத்தாரண வேலைகள்
15-02-2005 திங்கள் ஆரம்பமாகின.

அராலி திருச்சபை திடப்படுத்தல்

The following members were confirmed on 06-02-2005 by the Bishop Rt. Rev. Dr. S. Jebanesan of the Church of South India - Jaffna Diocese

1. Rasiah Royce Roshintham
2. Romitha Diloshini Rasiah
3. Mahendram David Dineshkumar
4. Jenita Theva Rangini Mahendran
5. Mahendren Dilshan Thivakumar
6. Mrs. Lalitha Jeyaseelan
7. Mrs. Sumithra Naresh
8. Mrs. Vasantharani Mahendran

சங்கீதம் 63:1 தேவனே நீர் என்னுடைய தேவன்; அதிகாலமே உம்மைத் தேடுகிறேன் வறண்டதும் விடாய்த்ததும் தண்ணீர்ற்றதுமான நிலத்திலே என் ஆத்துமா உம்மேல் தாகமாயிருக்கின்றது. என் மாம்சமானது உம்மை வாஞ்சிக்கிறது.

பேராயர் 63ம் சங்கீதத்தை மையமாக வைத்து தனது அருளுரையை ஆற்றினார்.

Man seeking God is Religion

God seeking man is Christianity

மனிதன் கடவுளை தேடுவது சமயம்

கடவுள் மனிதனைத் தேடுவது கிறிஸ்தவம்

“என் மீட்பர் உயிரோடிருக்கையிலே

எனக்கென்ன குறையுண்டு?”

மார்ட்டின்லூதர் ஒரு நாள் மிகுந்த கவலையுடனும் அதிக மனச் சோர்வுடனும் உட்கார்ந்திருந்தார். திருச்சபையில் தோன்றியிருந்த நாற்றுக் கணக்கான ஊழல்களுடன் போர்புரிந்து கொண்டிருந்த மார்ட்டின் லூதருக்கு மனச்சோர்வு ஏற்பட்டதில் வியப்பொன்றுமில்லை. மார்ட்டின் லூதருடைய மனைவியார் அவரைப் பாத்து அவருடைய சோர்வுக்கு என்ன காரணம் என்று கேட்டார். மார்ட்டின் லூதர் பதில் சொல்லுவதற்குக் கூட இயலாத அளவுக்குக் கவலையிலாழ்ந்து விட்டார். மனைவியார் சென்று விட்டார்.

சில நிமிஷங்கள் கழித்து மார்ட்டின் லூதரின் மனைவி துக்கத்திற்கு அடையாளமான கறுப்பு ஆடை அணிந்துகொண்டு மார்ட்டின் லூதரின் அறைக்கு வந்தார். தனது மனைவி துக்கத்திற்கு அடையாளமான கறுப்பு உடுப்பு அணிந்து வந்திருப்பதைப் பார்த்து “ஏன் கறுப்பு உடை அணிந்திருக்கிறாய்? செத்துப் போனது யார்?” என்று பதறிப் போய்க் கேட்டாராம். அதற்கு அந்த அம்மாள், “உங்களுக்குத் தெரியாதா? இயேசு செத்துப் போய் விட்டார்” என்று சுருக்கமாகப் பதிலளித்தார்.

“இயேசு செத்துப்போய் விட்டாரா? யார் சொன்னது? வீணாகப் பிதற்றாதே. இயேசு உயிரோடிருக்கிறார்” என்றார் மார்ட்டின் லூதர்.

“நிச்சயந்தானா? இயேசு உயிரோடிருக்கிறார் என்பது நிச்சயம் தானா? இயேசு உயிரோடிருப்பது நிச்சயமானால் ஏன் இப்படி விசனத்துடனிருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாராம்.

மார்ட்டின் லூதருக்குப் புத்தி வந்தது. மரித்த இயேசு மரித்தே போய்விடவில்லை. அவர் உயிரோடுமுந்து சதாகாலங்களிலும் உயிரோடுருக்கிறார். உயிரோடுருக்கையில் விசாரம் ஏன்?

உபவாசம்

பார்சிய இராச்சியம் வலிமையடைந்திருந்த காலம் அது. கடவுளின் சனங்கள் சிறையாக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் தாம் நம்பிக்கை வைத்திருந்த கடவுளையன்றி வேறெவரையும் பணியாதவர்கள். ஆனாலும் அவர்கள் சிலகாலம் தம்மை வழிநடத்தி வந்த கடவுளை மறந்து சீவிக்கலாயினர். அதனால் அவர்களுக்குத் தாழ்ச்சியுண்டாயிற்று.

அவர்களை வேரோடு அழிப்பதற்கென அந்த நாட்டிலே ஒரு அசுரனும் தோன்றினான். அவன் தான் அந்தநாட்டரசனின் துன்மந்திரி. தன்னை இவர்கள் பணியவேண்டுமென்ற விருப்பம் அவனுக்கு. இந்தச் சனங்களிலே கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டு அவரையன்றி வேறெவரையும் பணியாதவர்கள். அவர்களில் ஒருவன் அந்நாட்டரசியின் வளர்ப்புத் தந்தை. அரசியும் இந்தச் சனங்களைச் சேர்ந்தவன். அவளது மிக்க அழகு அவளை அப்பதவிக்குக் கொண்டு வந்தது.

தன்னைப் பணிய மறுத்தவர்களின் சந்ததியே நாட்டில் இல்லாது செய்துவிட வேண்டுமென மந்திரி விரும்பினான். அவர்களைக் கொல்வதற்கான ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்து அரசனது சம்மதமும் பெற்று விட்டான். அவர்கள் கொல்லப்பட வேண்டிய நாளுங் குறிக்கப்பட்டாயிற்று.

அரசியின் தந்தை மனம் வருந்தினான். புலம்பினான். அரசியிடம் ஓடினான். நடக்கப்போவதைத் தெரிவித்தான். அரசியும் மிக வருந்தினாள். தன் சனத்தை எப்படியாவது காப்பாற்ற வேண்டுமே. அரசனிடம் எப்படிச் செல்வது? என்னென்று சொல்வது? என ஏங்கினாள். இராசா அழையாமல் அவரிடம் போவது ஆபத்தானதே. மந்திரியின் படுமோசச் செயலை வெளிப்படுத்த வேண்டும். அந்த அசுரனை ஒழித்துக் கட்டவேண்டும். அது இலகுவான காரியமல்ல. அது கடவுள் கருணையால்தான் ஆகக்கூடியது. ஆகவே அவள் தன் வளர்ப்புத்தந்தை மூலம் தன் சனத்துக்கு “என் சனங்கள் எனக்காக மூன்று நாள் அல்லும் பகலும் புசியாமலும் குடியாமலுமிருந்து எனக்காக உபவாசம் பண்ணட்டும். நானும் பட்டினி கிடந்து கடவுளை வேண்டுகிறேன். பின் நான் இராசா வேண்டுகிறேன். பின் நான் இராசா அழையாமலே இராச சபைக்குப் போவேன். அவர் என் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் குறைதீர்க்க உதவியாகும்” எனச் சொல்லியனுப்பினாள்.

அப்படியே அந்தச் சனங்கள் எல்லாரும் செய்தார்கள். அரசியும் செய்தாள், அவள் தோழியரும் செய்தனர். அவர்கள் வேண்டிய படி கடவுளும் கருணை புரிந்தார். அரசி தன் சனத்தின் குறைகளையெல்லாம் அரசனிடம் தெரிவித்தாள். அதற்குக் காரணமாகிய மந்திரி அரசு கட்டளைப்படி கொல்லப்பட்டான். அவர்கள் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு எஸ்தர் புத்தகத்தில் காண்கிறோம். அன்று ஒரு அசுரனை வெல்வதற்கு வேண்டிய வல்லமையைக் கடவுளிடம் பெற்றுக் கொள்ளச் செய்யப்பட்ட உபவாசத்தின் நினைவு கூருதல்தான் அவர்கள் வருடா வருடம் கைக்கொண்டு வரும் இந்த உபவாசமாகும்.

உபவாசமும் செபமும் நமக்கு மிகுந்த வல்லமையைக் கொடுக்கும். ஆண்டவராகிய கிறிஸ்து தம் ஊழியத்தைத் தொடங்கும்போது நாற்பது நாள் உபவாசித்தார் அல்லவா? நமது கஷ்டங்களையும் மேற்கொள்ள முடியாத, பாவ சோதனைகளையும் அன்று அவர்கள் செய்ததுபோல உபவாசித்துச் செபித்து மேற்கொள்வோமாக.

குடும்பங்கள் குதுகலிக்க

நெடுக்கு குறுக்காய் ஓடும் நூலை
இணைத்தால் வருவது சேலை
சேர்த்து வைப்பதே மனித வேலை
உறவு இறவாது நிலைக்க
உதவுவதே
இறை அன்பின் தொழிற்சாலை
நிறைவாக்கி வைப்பது
மறை அறிவின் வேலை
அடங்கி இறை அன்பின்
அருள் காத்து
முடங்காது இல்உறவில் நனைந்து
மடங்கு பல வளர்ந்து
மலர உதவுவது ஜெபவேளை
ஆணும் பெண்ணும்
இரண்டுபட்டால்

இல்லை இல்லற அழகுச் சோலை
எல்லாமே ஆகும் துன்பச் சாலை
அழகு கலைந்து குலைந்தால்
ஆவது இல்லை அழகு மாலை
மலரும் பூஞ்சோலையாய் குடும்பம்
காப்பதே இல்லாளின் வேலை
குலைந்தால் குடும்பத்தில்
கூடிச் சோரும் தொல்லை
கூடிச் சோர்ந்து வாழ்ந்தால்
குடும்பம் மணம் பரப்பும் மலர் முல்லை
விலை இல்லா அன்பை வித்தாக்கி
அலை மோதும் கடலிலும் அலையாது
தொலைந்து போகாது
தலைவன் குடும்பம் காத்து

நிலையான பேர் அறம்கோத்து
வலைப்பின்னல் போலொத்த
நிலையில்லா இருமுகற்றி
மலைப் பொழிவை சத்தாக்கி
கன்மலையாம் இயேசுவை தலையாக்கி
கலை கோயிலாய் இல்லறம் ஆக்க
கல்வாரி மலை நாயகனை காப்பரணாக்கி
எல்லாற்கும் நம்பிக்கையின்
வல் நங்கூரமாய் யேசு
காக்கட்டும் காக்கட்டும்
காக்கும் வல்ல கரத்தில் வைத்தே
எக்காலமு: எல்லா இல்லற வாழ்வையுமே

வண. ஆ.வே. இயேசுதாசன்
தன் இந்தியத் திருச்சபை
ஆனைக்கோட்டை

05-02-2005

Jaffna- As I saw it

By Suranga de Mel

healing, to ensure prosperity, to achieve success in business and career are becoming popular by the day. Of course they demand a fee for their services in terms of generous offertory. Some Christians ask "Why not? Do we not give to pay you pastors? When you don't prove to be so useful why should we not approach those with a record of so many answered prayers to our benefit to their credit?"

Christian homes display wall texts which assure them of rich blessings. Rich people write on their wind screens "My presence shall with you". In my whole life only one Christian, a former colleague of mine who is from Britain display a challenging text in his home. He has in a prominent place in his sitting room as a wood carving, "Behold the Spoil of the Poor is in your house" (Is. 3:14). This he has in his house to challenge himself and his family. I do know that this man also lives a challengingly simple and lavishly generous life.

Notwithstanding such utilitarian attitude towards religion, we do, however, sing songs of utter dedication as if we are ever ready to bear the cross and after every communion service in our prayer of thanksgiving we pledge to offer our whole selves as a living sacrifice to God.

What Needs to be Done?

First of all we need to take note that this kind of religion has driven many into what we may call humanistic atheism. Such persons often display a greater sense of commitment to concerns of justice and communal harmony. Therefore, should we also follow suit and give up being religious altogether? It is not at all the intention of this article. We need not be driven to despair.

Our Lord Jesus was a deeply religious person. He often got up early in the morning to pray and sometimes he spent whole nights in prayer so that during the day he could be free for the people. Of course, this made him very tired at times and he used the sea crossings to catch up with lost sleep. Jesus was also very regular at Sabbath worship. He worshipped in the synagogues of the Pharisees with whom he shared many beliefs but whose religiosity he also disapproved. This means that Jesus as a man of faith relied on God to live for people. He also developed a particular way of interpreting Scriptures. He knew exactly how to prioritize Scriptures which resonated with God's nature of Love and which revealed the loving purposes of God for the whole of humankind and for all of creation. Not just for a few chosen ones as most of us believe. He also emphasized that God purposes could not be achieved with our willing cooperation. Therefore our religion has to become the religion of Jesus.

Towards such a sea change there needs to be a collective reflection and careful and willing reordering of our religion. We pastors need first and foremost be willing to give the lead without worrying what this would mean for our continuing to enjoy the perks and privileges of being "Arul Thiru"; "Vanakathirkuriya"; etc. Institutional vested interests would be the greatest hindrance besides the risks of trying to live for God in this hostile world which through allowing us to be religious has successfully sabotaged God's purposes. Can this Lent become the real Season of Spring in our barren Christian Lives?

Dhyanchand Carr.

Solomnagar Confirmation 13.02.2005

C.S.I Church Velanai with Margosa tree inside building. Renovation started on 15th February.

I am a man of 28 years. I was born and raised in a southwestern coastal town call Moratuwa. I was educated in a school in Moratuwa and I did my advanced level studies. After that, I decided to go into the ministry. I have a sister and a brother. My father is retired from Central Bank of Sri Lanka. I have my mother's loving care throughout the years. Now, I am studying theology in the Theological College of Lanka, Pilimatalaya. I am in the third year.

As a third year student, I received the fabulous opportunity to visit Jaffna. Theological College of Lanka (T.C.L.) and Christian Theological Seminary (C.T.S.) and having an exchange program. This means one semester some students from T.C.L. go to C.T.S. and the next semester C.T.S. students go to T.C.L. thus exchanging students. This time I got the chance to come to C.T.S. with three of my friends.

First, I have to tell about how I grew up. It will help you to understand me correctly. I lost one of my best friends called Samadhi in the Ratmalana train bombblast My father was inside the Central Bank when it was bombed. Therefore, I grew up in a war mentality and those are my memory wounds. Because of these, I had rejection feelings toward Tamil people. However, while I was in T.C.L. I had to work with Tamil students. This gave me an opportunity to understand their attitudes. It is true that we always blame the other side because we live in separate parts of the country and never want to understand each other. However, when I was working with these Tamils I had the chance to understand them. That is why I have come to Jaffna voluntarily; to understand the people living here. Before coming, I had a very different picture about Jaffna. I thought it was like Ethiopia: dusty, without any trees and as a waterless deserted plain. However, I was completely wrong. When I entered into Jaffna, my heart filled with joy because of its magnificent nature and the acres of plantations. It is marvelous and I saw courageous farmers. I went to Delft and saw all the beautiful sites and it was magnificent. Point Pedro was the same. The beauty of the morning also is something I want always to remember. It is fabulous and I love this nature.

During my stay, I found many friends, in C.T.S. and out of the seminary. Still I am trying to build up more and more new friendships and have more discussions so we understand each other. When I heard their stories, I have realized that these, my friends, also have memory wounds. As I mentioned before, these wounds are very painful, unpleasant and unforgettable. Nevertheless, in this situation we have to attempt to forget and forgive, to fulfill our goal of peace in this small country. If we pass these wounded memories on to the next generation, it means we do not want peace for our country. My question is, are we willing to forgive as Jesus taught us? On the other hand, are we going to carry on this pain, suffering, and hatred throughout our lives? When I talk about 'PEACE' there will be someone who wants to talk about 'WAR', Friends you have to decide what side you are on, for PEACE or for WAR.

Friends, Jaffna has lost lot of time, knowledge and peacefulness. My hope and my wish are to live peacefully with Tamils and other races and to have a time of fellowship and a time of happiness. For that we have to mix up, we have to argue, and we have to take decisions, together. In this period of M.O.U. Tamils, have to come and visit other parts of Sri Lanka. Sinhalese also have to come and visit the North and the East. All the races have to mix up. We are all called to the priesthood. In the Old Testament, priests made sacrifices, but in the New Testament JESUS, the chief priest, became the sacrifice. If we are followers of JESUS, we have to sacrifice ourselves to bring peace to this country. In the "Sermon on the Mount" (Matthew 05: 09) Jesus said, "Blessed are the 'Peacemakers', for they shall be called sons of GOD". Church Leaders, Priests, Theological students, and my fellow Christians, are we doing our duty? Peace be with you in the name of the Father and the Son and the Holy Spirit.

EDITORIAL

The Symbol of Victory

That the Cross, which once depicted shame and sorrow, became the symbol of victory and glory by Jesus bearing it, dying on it and resurrecting from it is a generally accepted truth. But in the daily experience of the believer's life it does not always become an expression. There are many who hasten to express their unbearable burdens and difficulties in terms of the Cross. Very rarely do we link our faith, hope and joy to the Cross. But, that should be the meaning of the Cross to us today because the Cross that symbolizes our Faith today is not the Cross where Jesus still hangs, but the empty one depicting the resurrected living Jesus in our midst. In the First Methodist Church of Chicago, some three hundred and twenty feet above street level is a simple, small Chapel called the 'Sky Chapel', in which with just two or three seats in which to sit in quiet stands a simple wire outline of what is called 'The Empty Cross'. In the heart of this big city this 'Empty Cross' brings the meaningful message that Jesus is no longer nailed to the dead wood of the Cross as a helpless dead man. He lives as the Servant and Redeemer in the midst of the slums black settlements, streets reeling with drink, business centers and traffic jams. It is in these places that the victory of the Cross should be experienced, pulling out the drunkard from the gutters, the gangster from his den and the teen-ager from the 'strip-tease' Club. The worshipping Sanctuary should not be to us the place housing the Altar from which 'Litanies of woe' rise up to Heaven. It must rather be to us the "battle field" from which our cries of victory go, not rising up to heaven far above but grounding in where needs surround.

That is why in Protestant Churches the crosses are empty. The Bishops wear the Crosses without the image of the suffering Jesus.

CHRISTIAN COUNSELING**Counseling**

Listen long enough and the person will generally come up with an adequate solution. *Mary Kay Ash*

When we are weighed down by poverty, and grief makes us sad; when bodily pain makes us restless, and exile despondent; or when any other grievance afflicts us, if there be good people at hand who understand the art of rejoicing with the joyful and weeping with the sorrowful, who know how to speak a cheerful word and uplift us, then bitterness is mitigated, worries are alleviated and our troubles are overcome. *Augustine of Hippo*

Be aware of God's compassion that it heals with oil and wine. Do not lose hope of salvation. Remember what is written – the one who falls shall rise again, and the one who turns away shall turn again; the wounded is healed; the one caught by wild beasts escapes; the one who confesses is not rejected. For the Lord does not want the sinner to die, but to return and live. There is still time for endurance, time for patience, time for healing, time for change. Have you fallen? Rise up, have you sinned? Cease. Do not stand among sinners, but keep away from them. For when you turn back and weep, then you will be saved.

Basil the Great, Letter to a monk who had sinned

A minister is not only for public preaching, but to be a known counselor for their souls. *Richard Baxter*

Just as a tempered metal can sharpen soft or rusty metal, so can a zealous brother set a tepid one on the right track. *John Climacus*

There is a medicine in the Bible for every sin-sick soul, but every soul does not need the same medicine. *R.A. Torney*

OBITUARY**MRS. MARY A. STEPHEN**

We are sorry to record the death of Mrs. Mary A. Stephen of Uduvil which took place on Thursday the 17th of February. She was the wife of Mr. A. Stephen who was treasurer of Uduvil Church for many years. The funeral took place at her residence on the following day. The Rev. S.C. Arnold conducted the funeral with assistance of the Rev. Benjamin Jeyarajah.

The remains were then removed to Malvam Cemetery for interment.

The Dawn of a New Alliance?

(Uthayan Editorial, 16-10-2005)

There are growing speculations that a great many changes may occur in the political scene in south Sri Lanka based on public differences in the south Sri Lanka's ruling People's Alliance.

It is impossible in today's climate for the inflexible Sri Lankan Freedom Party and the JVP to form an alliance, run together and conduct a new government or for this government to last. The chances of them working together are low.

The time approaches when the honeymoon between the SLFP and JVP ends and the break-up begins.

Those who are aware of the issue say this Government's lifespan can now be counted in days.

What's next? The question now being raised by observers and analysts is this politics?

Having cut the JVP, will the two major Sinhala parties, the United National Party and the Sri Lanka Freedom Party, come to an understanding for unity; can they also agree among themselves to rule in the style of a national government?

Or, according to the philosophy of 'the enemy of my enemy is my friend,' will the JVP and the UNP join together and hone a plan to humiliate President Kumaranatunga?

Many assert that there is no chance of them joining together. But that is not true. The inside story is that fervent maneuverings are occurring behind the scenes.

Regardless, however it may be, there is no avoiding a change in parties and the formation of new alliances.

But, there will only be one basic issue which will decide the change the parties and upon which the new alliance can be formed.

This will be a decision relating to the policy of how to handle the matter of Tamil Eelam and the Liberation Tigers.

The political reality of today is that this matter will be central for any alliance. We must admit that the break up of the present alliance is due to this problem. An alliance which was formed mainly to capture power, without any definite policy regarding the ethnic problem or peace initiatives, is now breaking up due to those issues. Hereafter, any alliance that is formed will have to first come to a definite policy regarding the ethnic problem, and it is only upon that agreement that the alliance will hold.

That is, whether the south Sri Lankan political alliance will continue or whether a new alliance will be formed will be decided on the basis of how to handle the issue of the Liberation Tigers.

The basic reason for the breakup of the current alliance is the confusion which has arisen over how to handle this matter. They did not come to an understanding about how to handle the Tamil Eelam issue – the matter of the LTTE – ethnic conflict – or how to advance the peace efforts. Hereafter, any alliance will have to first look into these matters.

However it may be, the confusion in southern Sri Lankan politics is pressuring the southern Sri Lankan political leadership to take a firm decision on this matter, make it public, and act upon it. And it is a good thing that this confusion has come about this way.

Justice can only be born in confrontation, they say.

The confusion which has emerged in south Sri Lankan politics should pave the way for a solution to the Tamil problem; Tamils hope that a opportune situation has emerged which will advance the stalled peace efforts.

If an alliance emerges in southern Sri Lanka which will take action to advance the peace efforts without any obstacles Tamil M.P.s will consider supporting such an alliance on the basis of that condition.

It would also be good for those who are trying to forge alliances to pay close attention to that, too.